

Marinen ofte har faaet behageligt at føle; men vi have maattet tage vor Fornuft fangen under den tilstedeværende Virkelighed og Nødvendighed. Da vi for 12 Aar siden talte derom, var det med det Saab, at vi ved at kaste Hovedvægten over paa Flaaden vare istand til at give den en saadan Udvikling, at vi fremdeles kunde blive Herrer tilhøs, og naar vi frakaldt det, var det, fordi vi frygte for at dette Maal vilde være umuligt at naae, idet det blev klarere og klarere, at Sømandsskab ikke længere blev et væsentligt Indbegreb af en Flaades Styrke, men at det navnlig blev et Pengespørgsmaal, og for det Andet, at saa maatte vi opgive vor kjære Tanke om at tage alt Mandsskab i Beslag, naar der var Tale om Landets Bærn. Thi en Uddannelse af 8—9,000 Mand tilhøs om Aaret vilde formentlig koste det Halvtrede til Tredebbelte af, hvad der nu anvendes paa Hær og Flaade. Disse Betragtninger gjælde efter min Mening endnu; vi vilde umuligt pekuniært kunne magte at føre vor Flaadeudvikling frem, saa vi kunne blive Herrer tilhøs overfor vor nærmeste Nabo, og vi vilde derved alligevel komme til at opgive en meget væsentlig Del af Mandsskabet; thi at uddanne en Hær ved Siden deraf, vilde atter blive finantzielt uoverkommeligt. De Forsvarsforslag, som foreligge, stille sig derfor paa det Standpunkt, som, efter min Mening, Nødvendigheden og de rigtige Principer her kræve, nemlig en Fordeling mellem Hær og Flaade saaledes, at de begge komme til at danne en væsentlig Støtte for hinanden. Om Fordelingen bør gaa lidt mere til den ene eller den anden Side, er en Sag til Forhandling. Forslagene have desuden deri holdt sig i det gamle Spor, idet de begge have forlangt betydeligt Mere, end der efter tidligere Bevillinger er givet dem. Jeg skal ikke komme ind paa Flaadeforsvaret her, thi Alle have jo, selv om de ikke have læst et Ord, hørt den ærede Marineminister i et langt Forædrag omtale dette, og blade de blot hans Forslag igjennem, skulle de se, at vor Kjærlighed til Flaaden nok kommer til at staa sin haarde Prøve ved Behandlingen af det Forslag, som er forelagt.

Saa vi saa over til selve Hæren, til Nødvendigheden af en Revision eller Reform, møde vi da først haarde Domme om det nu Bestaaende. Saavidt jeg forstod det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), sagde han, at dersom vi ikke snart fik en Forandring, havde vi snart ingen Hær at revidere. Jeg tænkte, da jeg hørte det ærede Medlem, at den, der vil bevise for Meget, beviser Intet. Vi have efter den 12 Aars gamle Plan en Hær med 614 faste Officerer, 1069 Underofficerer og det fornødne Antal Sekondlieutenanter i Fredstid, saavidt jeg veed — vi tale jo her om Fredstid — omtrent hvad vi have Brug for, og hvis vi ikke have dette Antal, saa burde Stylden ogsaa delvis lægges over paa de Herrer selv. Vi have altsaa alle de faste

Befalingsmænd, som man bevilgede, inddelte i den Ordning, man vedtog i 1867, med andre Ord denne Ordning i sine Hovedbestanddele fuldstændig komplet. Dernaest have vi et Mandsskab, hvis Uddannelse har faaet det Vidnesbyrd baade af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Zvermoes) og af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds; at det er et smukt Resultat, som er bragt tilveie, et Resultat, der ikke blot har overrasket de Herrer selv og deres Meningsfæller, men ogsaa Fremmede. Vi have altsaa et fast Befalingsmandsskab paa henved 1,700 Personer og et udmærket uddannet Mandsskab, samtibig med, at vi have bevilget til Materiel det Bedste, man har forlangt: de bedste Vaaben til Fodfolket, og stadig have forøget Tallet af Vaaben, fremdeles det Bedste til Artilleriet, endog flere Batterier i Reserve. Vi have leveret de Herrer Munderingsvæsen ganske efter deres Ønske, vi have forøget Materiellet i mange Retninger, og efter at vi have gjort dette med en Beføstning af henved 8½ Mill. Kr. om Aaret i 12 Aar, kommer man her og fortæller os, at blive vi saadan ved, have vi snart ingen Hær mere at revidere. Jeg siger: Er det ikke Overdrivelse, veed jeg ikke, hvad der kaldes saa, og det forekammer mig besynderligt, uforklarligt, at det ærede Medlem, naar han har den Mening — og han har mange Meningsfæller ogsaa i dette Punkt — at saa han og hans Meningsfæller gjennem alle disse have kunnet spytte den ene Regjering efter den anden, skjøndt de altsaa have brugt uhyre Masser af Landets Penge til stadig Huin for Forsvaret til ned- og nedadgaende Glendighed for Forsvaret; det vilde jeg ikke have været med til. Det ærede Medlem sagde endvidere, at der er lagt en saadan Byrde paa vore bedste Befalingsmænds Kræfter, at, hvis vi ikke faae flere, ville de snart være opslidte. Jeg tør ikke benegte, at det kan være rigtigt for mange enkelte Officerers Vedkommende, og jeg vil sige, at, hvis det er sandt — ja, at det er sandt personligt for det ærede Medlem tvivler jeg ikke om, det ønsker jeg sagt, for at undgaa enhver Misforstaaelse — altsaa, hvis det forholder sig saaledes og det ærede Medlem ikke tager fejl, men dette stærke Arbejde er gjennemgaende for Hærens Officerer, saa er det dog mærkeligt, at disse Mænd med den udmærkede Virksomhed og det fortræffelige Resultat dog komme til den Slutning: Ingen Hær! Naar saadanne Faktorer lægges sammen: Et udmærket uddannet Mandsskab og saadanne Befalingsmænds Kræfter, forekommer det mig, at Noget maa komme ud af det. Men iøvrigt interesserer denne Udtalelse mig i høj Grad, thi jeg erindrer, at man har sagt, og det siges i Reglen endnu, at det er godt nok at have Officerer i Krigstid, men det er kjæbeligt at have dem i Fredstid, da man har saa lidt at give dem at bestille. Det er Noget, vi høre saa tit, og jeg erindrer, at, uagtet man i